Мило, Јаков и Андрија

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 12 март 2023 11:16

Чудан је и неуобичајен овај мир са којим се не само у Београду, већ и у Подгорици прате црногорски председнички избори. А чуђење је још веће кад знамо да су последњих година дословно сваки избори у Црној Гори, укључујући ту и оне локалне у Подгорици и Никшићу, па чак и Беранама или Херцег Новом, праћени и (д)очекивани као питање од животног интереса и за Србију и за Црну Гору, за оба народа, па и шире, за читав регион, Европу и свет. А сада, кад је заиста важно, као да је политичке кругове у обе државе захватила нека врста готово будистичког „тиховања“ (мада не сумњамо да се итекако ради испод површине). И док се за Србију та равнодушност још и може разумети и тумачити фокусом на косовски проблем (мада не мислим да је само то), прилично је чудан овај привидни мир у црногорским политичким и медијским круговима. А међу могућим објашњењима тог феномена свакако је најмање вероватно оно да се Мило Ђукановић помирио са поразом и да се спрема за одлазак у политичку пензију.

Док се у неким ранијим ситуацијама, противкандидат Ђукановићу тражио с муком и готово ласом, овога пута је списак изазивача много дужи и врло респектабилан

Док се у неким ранијим ситуацијама, противкандидат Ђукановићу тражио с муком и готово ласом, овога пута је списак изазивача много дужи и врло респектабилан. (Додуше, могло би се рећи да се управо у тој респектабилности и политичкој тежини већег броја кандидата крије замка, па и Ђукановићева шанса.) Андрија Мандић је неприкосновени лидер годинама најјаче опозиционе групације у Црној Гори. Алекса Бечић је био одличан на месту председника скупштине и председник је друге по снази парламентарне странке. А Горан Даниловић је вероватно најобразованији и уз Миодрага Лекића најкултурнији црногорски политичар.

А опет нико од наведених није главни фаворит за Миловог наследника, већ један необичан политички тандем из тек одскора формираног политичког ентитета, проистекао из кадровске лабораторије Здравка Кривокапића. Реално, двојац из „Европа сад“ јесте помало „мачка у џаку“. И њихова енормна или барем веома озбиљна популарност последњих пар година више је последица дубинског незадовољства грађана постојећом и већ деценијама окамењеном црногорском политичком сценом, него фасцинације њима и њиховим, иначе, хвале вредним животним и пословним биографијама. У сваком случају, чини се да се куглица црногорског политичког рулета тренутно зауставила на њима – баш као што је неко друго и сада већ давно време у први план избацило Света, Мила и Момира („млади, лијепи и паметни“).

Узгред, ако бисмо се бавили заводљивим историјским асоцијацијама, могло би се рећи да Спајић, не политички, већ више социо-психолошки, помало подсећа на младог Мила, само „глобализованог“ и „абдејтоваог“ за 21. век, док Милатовић више вуче на младог Момира.

Заслужено или не, „Европа сад“ и њени млађахни лидери наметнули су се као тренутно незаобилазан фактор на црногорској политичкој сцени. Само је питање да ли је акценат на овом „незаобилазан“ или, пак, на речи „тренутно“. Они су ту „падобранци“ и по много чему нека врста страног тела, које црногорски политички организам (читај, етаблиране страначке и олигархијске структуре) готово инстинктивно настоји да екстрахује и одбаци. Зато су више-мање са свих страна под различитим изговорима избегавани ванредни парламентарни избори, иако су они, без сумње, једино нормално и логично решење за излаз из актуелног политичког ћорсокака.

Тај институционални хендикеп и помало аутсајдерски статус лидера „Европе сад“ је, с друге стране, и њихова највећа предност. Они су нека врста двоглавог „дечка који обећава“ црногорске политичке сцене. А ту су и резултати постигнути током њиховог кратког министарског мандата који тим обећањима дају дозу уверљивости. Јаков и Милојко су за многе оличење наде, или макар наговештаја бољег, односно нормалнијег политичког живота у Црној Гори – што, опет, не значи ни да су они неке „месије“, нити да су баш сви остали ђаволи и диносауруси зрели за изумирање. Политички и по наступу, можда највише подсећају на црногорску варијанту Г 17 и Млађана Динкића („стручност изнад политике“), па чак и Саше Радуловића („Доста је било“) из почетне, експертске фазе његове политичке каријере.

Мило, Јаков и Андрија

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 12 март 2023 11:16